

Nemoderné myšlienky v modernom svete

Zaujímavá skúsenosť s cirkvou v Československu počas komunizmu: viacerí teológovia, predovšetkým Česi, prenasledovaní, bez možnosti verejne pôsobiť, bez veľkej nádeje na zmenu, predsa sa rozhodli a utvrdzovali v tom, že musia poctivo študovať, snažiť sa, že nič iné nezostáva... Pretože ak nemôžu robiť veci tak, ako by chceli, tak nezostáva iná možnosť, ako ísť hlbšie! Keď komunizmus padol a bolo potrebné na teologických fakultách vymeniť a doplniť profesorov, nebol nik iný, len títo prenasledovaní a zatlačení ľudia. Ich snaha – často bez reálnej nádeje – sa ukázala ako veľmi zmysluplná. Boli to ľudia, ktorí sa nakoniec stali známymi ako silné osobnosti a vzdelaní teológovia: Otto Madr, Jozef Zvěřina, Tomáš Halík, Václav Malý (o ktorom je dnes rubrika Kto je kto) a ďalší... Na Slovensku by sme mohli do podobnej skupiny ľudí zahrnúť jezuitu, ktorý bol dlhý čas v Trnave – Emila Krapku, Jozefa Porubčana, Vladimíra Jukla...

Život si podobné situácie nanovo formuje. Nemusí ísť o prenasledovanie. Len sa tak jednoducho otočia podmienky života, že zrazu nevieme, čo má a čo nemá zmysel, že nevidíme výsledky svojej práce, že by sme si všetko predstavovali inak, že sa nedajú veci meniť....

Na ceste v Rakúsku som zavítal do modernej budovy, ktorá patrila rehoľným sestram cisterciátkam. Nebol to typický rehoľný dom. Bolo to rehabilitačné centrum. Sestra predstavená bola vyučená fyzioterapeutka. V rozhovore sme sa vrátili aj k tomu, že svätý Benedikt, na ktorého sa odvolávajú ako na svojho zakladateľa, viedol k modlitbe. Ako to, že ich kláštor je otvorený, že je v ňom civilný život, mnoho hostí, žiadne ticho, že takmer ničím nepripomína kláštor? Sestra sa zarazila a vysvetľovala, že svätý Benedikt učil modlitbe, ale jeho hlavné myšlienky a odporúčania zdôrazňovali, že jeho mnísi majú zostať na svojom mieste. Tam, kde je život. A tam, kde ich život postavil. Ona vidí, že aj v Rakúsku situácia v Cirkvi nie je vo všetkých ohľadoch dobrá, ale toto je pokus o ich prínos: byť tam, kde je život, kde ľudia niečo potrebujú, kde chodia načerpať... Nesnažia sa ich presvedčať, nehovoria o žiadnych duchovných veciach. Okrem kríža na stene, oblečenia sestier a niekoľkých informáciách na nástenkách o duchovných podujatiach, tam nikto nezbadá rozdiel oproti civilnému zariadeniu. Len svojou prácou chcú svedčiť o svojej viere, o poctivom prístupe k životu.

Mne to pripomína aj iných učiteľov mníšskeho života, ktorí veľa hovorili, že je treba „zostať vo svojej cele“ – teda tam, kam nás život postavil. Neutekať, netváriť sa, že inde by sme urobili viac.... Tak ako spomenutí teológovia zostali a ponorili sa hlbšie, tak ako má zmysel neraz uniesť ťažkosti a napätia... Zdá sa mi to ako dôležité poslanstvo pre dnešné kresťanstvo. A aj pre mnohé ťažkosti v rodinách, vo vzťahoch, v životoch... Vydržať a nechať, nech nás situácia premení k lepšiemu i hlbšiemu.

Peter Cibira

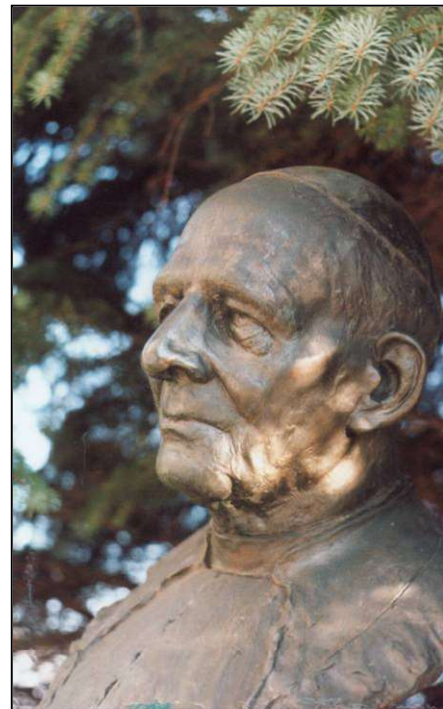

foto: Peter Spusta

Apoštolát modlitby na mesiac október:

- **Všeobecný:** Aby sa kresťania nedali zastrašiť útokmi sekularizovanej spoločnosti, ale aby s úplnou dôverou svedčili o svojej viere a nádeji.
- **Misijný:** Aby si veriaci plnili svoju základnú povinnosť modliť sa za misijné diela a aby ich podporovali aj ekonomicky.
- **Úmysel KBS:** S Kristom v srdci rozjímajme o tajomstvách posvätného ruženca, tak sa naučíme správne sa radovať, naučíme sa správne trpieť a zaslúžime si oslávenie. Denne sa modlime posvätný ruženec.

G. C. Lichterg:

-Každý je aspoň raz v roku geniálny.

-To, že v starších rokoch sa už nič nemôžeme naučiť súvisí s tým, že si už nenecháme rozkazovať.

Seminár amatérskych žurnalistov

Posledný augustový týždeň sa konal v Ružomberku seminár katolíckych žurnalistov aktívnych v médiách, ktorý poriada organizácia **Network Slovakia**. Medzi aktivity organizácie patrí aj súťaž o najlepší farský časopis. My sme sa zatiaľ súťaže nezúčastnili. Vráťme sa k semináru.

Sedemdesiat amatérskych novinárov školoilo niekoľko profesionálov. Boli sme rozdelení do troch sekcií – **fotografickej**, v ktorej prednášal a spolu s fotografmi pracoval Matúš Zajac, fotograf národnej rady SR, ďalej **grafickej**, kde učil grafiku Tomáš Hupka, šéfredaktor časopisu e- Network a **štylistickej**, ktorá bola rozdelená na dve skupiny, pre začiatočníkov, ktorých viedla redaktorka Katolíckych novín Terézia Kolková a pokročilých, kde rozdávala svoje skúsenosti redaktorka týždenníka Týždeň Eva Čobejová. Z našich redaktorov sa Peter Spusta zúčastnil fotografickej sekcie, Gabika Spustová a ja štylistickej.

V programe bola zaradená diskusia o Rudolfovi Dillongovi, ktorý sa stal poprednou osobnosťou katolíckej moderny. Vydal 70 básnikých zbierok, šesť románov, písal tiež drámu. Utorkový večer patril diskusi s Jánom Langošom o zväzkoch Štb.

Film The Truman Show tiež zanechal v každom hlboké myšlienky.

V posledný večer nám fotografisti a grafici pripravili výstavu svojich prác. Niektorým sa ušli na pamiatku aj s autogramom.

Katolícka univerzita filozofická, ktorá nám dala strechu nad hlavou, ponúkla nielen školenia, prednášky, diskusie, ale i nových priateľov, s ktorými sme prekonali celodenný túru po hrebeňoch Veľkej Fatry či horský výlet do čarovného Vlkolína. Ako sa v ňom žije dodnes, si povieme nabadúce.

Milada Krajáčová
foto: Peter Spusta

Do hôr za každú cenu

Na ceste zo seminára sme sa delili o kupé vo vlaku s rehoľnými sestričkami. Voľné chvíle nám vyplnili vtipy, ktorých jedna zo sestričiek vedela neúrekom. Z nášho kupé sa ozýval hlasný smiech. Po vtipoch sme preladili na inú tému. Sestrička nám rozprávala veselé, ale skutočné príbehy pápeža Jána Pavla II. Prečo by sme sa s vami o ne nepodelili?

Príbeh prvý:

Pápež Ján Pavol II. ako vieme, bol veľký obdivovateľ hôr. Miloval turistiku a lyžovanie. Krátko po zvolení za pápeža, keď nemohol len tak ísť do hôr sa lyžovať, vymyslel si výlet. Oblečený v civile, v lyžiarskom oblečení sa vybral do talianskych álp na tajnú lyžovačku. Bol si istý, že ho nik nebude poznať. Nečakal, že malý, asi sedemročný chlapec si ho všimne. Prišiel za ním a hovorí: „Ja vás poznám, vy ste pápež!“

Ján Pavol II. ho vzal za ruku a šepkal mu: „Počúvaj chlapček, ak to nikomu neprezradíš skôr ako zajtra ráno, dám ti čokoládu.“

Chlapec súhlasil. Dostal čokoládu a pápež sa mohol pokojne lyžovať ďalej. Keď chlapec prišiel domov, mal teplotu, ľahol si a troška si zdriemol.

Stará mama sa ho potom pýtala: „Odkiaľ máš tú čokoládu?“ „To mi dal pápež“ odpovedal chlapec a pomaly opäť zaspal. Stará mama mu na to: „Máš teplotu, to bol iste len taký pekný sniček!“

Ráno stará mama kúpila noviny, v ktorých čítala titulok: PÁPEŽ NA LYŽOVAČKE, zobudí chlapca a pýta sa ho: „Tak zlatko, povedz mi, ako to bolo s tou čokoládou?“

Chlapec sa usmeje a povie: „Vieš, starká, to som mal iba taký pekný sniček!“

Príbeh druhý:

Ďalším pápežovým tajným výletom boli Krkonoše v Českej republike. Zrejme sa tam konala nejaká akcia, pretože policajti všetkých okoloidúcich legitimovali. Ján Pavol II., opäť v civile, musel tiež ukázať svoje doklady. Na preukaze bolo jeho pravé meno – Karol Wojtyła. Policajt začal naňho strašne kričať: „Víš, komu si to ukrad, ty debil?“ Ján Pavol II. to vzal našťastie s humorom a hneď mu to odpustil.

Príbeh tretí:

Pápež potreboval súrne telefonovať biskupovi do Švajčiarska. Volal osobne. Na druhej strane slúchadla sa mu ozvala rehoľná sestrička, ktorá pracovala pre biskupa.

Ján Pavol II. si žiadal k telefónu biskupa. Sestrička sa pýtala: „A vy ste kto?“

„Ja som pápež.“ odpovedal skromne. Energická sestrička začala kričať: „Vy keď ste pápež, tak ja som rímska cisárovná!“ Po chvíli sa nedorozumenie vysvetlilo. Sestričku chceli prepustiť, ale Ján Pavol II. sa za ňu prihovril.

Milada Krajáčová

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Václav Malý

Minulý mesiac oslávil polookrúhle 55-te narodeniny svätiaci pražský biskup Václav Malý. Pôvodne sme ho chceli čitateľom priblížiť už v septembri, aktuálne udalosti súvisiace so smrťou Rogera Schütza však zmenili náš plán. Keďže ide o významnú osobnosť najmodernejších dejín českej cirkvi i spoločnosti, chceme sa teraz k Václavovi Malému, hoci oneskorene, vrátiť.

Najskôr pár biografických údajov:

- 21.9.1950 narodil sa v Prahe
 1976 po teologických štúdiách v Litoměřiciach bol vysvätený za kňaza
 70-te roky aktívne činný v disente
 1977 signatár Charty 77
 1978 spoluzakladajúci člen VONS (Výbor na ochranu nespravodlivo stíhaných)
 1979 bol zbavený štátneho súhlasu k výkonu činnosti duchovného, pracoval ako robotník
 1979 bol väznený (od 29.5. do 22.12.)
 1981 bol hovorcom Charty 77
 1979-89 pracoval ako kurič a lampár, podieľal sa na vydávaní náboženského samizdatu, organizoval bytové prednášky a semináre
 od r. 1988 člen Československého helsinského výboru
 1989 (november) spoluzakladateľ a prvý hovorca Občianskeho fóra, moderátor manifestácií na Václavskom námestí a na Letenskej pláni
 od 1990 naplno sa venuje pastoračnej činnosti
 1997 od januára '97 je svätiacim pražským biskupom

V ďalšej časti uvádzame krátky rozhovor s týmto biskupom na tému „Ako nečítať bibliu?“, ktorý Václav Malý pred časom poskytol pre mládežnícky časopis AD.

Čo hovoríte na to, keď niektorí ľudia na základe poslednej knihy Nového zákona – Apokalypsy – usudzujú, že sa blíži koniec sveta?

Viem, že to k tomu zvädza, ale títo vykladači nemajú pravdu. Apokalypsa tvoria mnohé obrazy, ktoré chcú – zjednodušene povedané – vyjadriť toto: človeče, už sa konečne obráť, nečakaj, že dostaneš ktoviekoľko času a hlavne buď verný. Uvedomuj si, že okolo teba sú pokušenia, ale keď nezaprieš, tak sa ťa Baránok, teda Boh, nezriekne.

V Apokalypse sa zamieňajú časy, minulosť s budúcnosťou. Je to sled obrazov, ktorý vyjadruje jednak naliehavosť pripravenosti, ale tiež omyl tých, ktorí sa spoliehajú na seba, tých, ktorí sami seba zbožšťujú. Táto kniha však nie je katastrofická. Naopak. Je utešujúca, jej základný tón je, že Baránkovi je daná moc, ktorú on presadí.

Ako teda treba čítať bibliu, aby človek nedospel k chybným názorom?

Treba zachytiť celok. Keď si človek pozrie bibliu ako celok, zistí, že Boh sa človeka nezrieka. Aj keď je reč o trestoch, v skutočnosti je to človek, ktorý trestá sám seba. Biblia sa často vyjadruje mytologicky, ale v jej jadre je príbeh, niečo živé. Príbeh o človeku, ako prichádza sám k sebe a ako spoznáva, že mu nestačia vlastné sily na postupné odhaľovanie toho základného tajomstva, ktoré nedokáže pomenovať a pre ktoré používa najrôznejšie vyjadrenia, pretože sa ono vymyká akýmkoľvek predstavám.

Povedali ste zachytiť celok. Čo to znamená prakticky?

Je mi neprijemné, keď vidím, ako ľudia zabodnú nôž, otvoria bibliu a povedú: určite nájdem niečo, čo zodpovedá mojej situácii. Ja som skôr za systematické čítanie biblie. Boh má, samozrejme, rôzne cesty. Môže sa stať, že človek náhodne otvorí bibliu a nájde niečo aktuálne. Ale na to sa nedá spoliehať, to by sme z biblie robili magickú záležitosť.

Desať minút denne venovaných biblii nezaberie toľko veľa času. Nejde o to prečítať z nej nejaký veľký úsek alebo začítať sa do nej ako do nejakého románu. Myslím, že Boh hovorí aj cez určitú stálosť, počíta s našim úsilím. A aj keď si človek prečítané nezapamätá, aj keď nebude všetkému rozumieť, predsa len nasaje do seba to myslenie a raz sa to prejaví, keď bude stáť pred životným rozhodnutím.

Na poslednej európskej synode nás biskupi vyzvali k priblíženiu sa k biblii. Myslite si, že jej venujeme dostatočnú pozornosť?

Mne, bohužiaľ, v katolíckom prostredí chýba určitá vrelosť voči biblii. Aj z kazateľníc veľakrát počúvame rôzne krásne slová, ale nie výklad biblie. Zdá sa mi, že v tejto oblasti musíme činiť naozaj pokánie. Biblia má byť základ, od ktorého sa odvíja všetko ostatné.

My sa niekedy spoliehame len na sviatosť. Samozrejme, že sviatosť sú dôležité, ale sviatosť majú svoj základ v Božom slove, ktoré je spojené s určitou materiou - bibliou. Takže sa vraciame k Božiemu slovu, k základnému uisteniu, že Boh je naša záchrana.

(z viacerých zdrojov spracovala A.H.)

Bože, kde si

Teba hľadám, keď život dopraje mi
 medu
 Teba hľadám, keď závisť namieša mi
 jedu
 Teba hľadám, kde niety nikoho
 Teba hľadám, kde ľudí je mnoho
 Teba hľadám v rokoch dospievania,
 Teba hľadám v mukách utrpenia
 Teba hľadám v púti k budúcnosti
 Teba hľadám v túžbe po svätosti
 Teba hľadám - a srdce mi prahne
 Teba hľadám, kde inštinkt ma tiahne
 Teba hľadám - iné šťastie nemám.
 Keď Ťa nájdem -
 vziať si Ťa už nedám!

Anka Oravcová

Tri dni v Taizé

Chcela by som sa ešte v spomienkach vrátiť k stretnutiu s bratom Rogerom, ktorého zavraždili pred 2 mesiacmi a o ktorom sme písali v minulom čísle nášho časopisu.

Bol to taký zvláštny zájazd! Bolo nás asi štyridsať, viacerí sme sa poznali zo Šaštína, Levoče, a z 300 km pešej púti z Varšavy do Čenstochovej, na ktorej sme boli v r. 1989, teda ešte za hlbokéj totality. Väčšina bola z našej farnosti, ale aj z Trnavy a okolia, kamarát z Nemecka, Maroš z východu - prekladateľ, Igor Zigo - náš kameraman, takže máme z tohto nášho „putovania“ aj videokazetu. Takí pozbieraní! Boli sme prví, ktorí oficiálne po revolúcii v r. 1990 autobusom ČSAD navštívili Lurdy a z 15 dní cestovania po Francúzsku a Taliansku, bez zabezpečenia stravy a ubytovania, prežili tri dni vo francúzskej dedinke Taizé. V komunite, ktorú založil brat Roger. Keď som počula o jeho zavraždení, vynorila sa mi jeho pokojná tvár a hneď otázka, prečo sa mu to stalo. Prečo tento 90 ročný muž musel zomrieť práve takto. Viem, že na ňu odpoveď nikdy nespoznám. Tak ako ani na otázku, prečo sme sa narodili, keď musíme zomrieť, kam pôjdeme po smrti, prečo máme niektorých ľudí radšej a niektorých nie... Po 15 rokoch

si spomínam, ako nás v Taizé nezištne prijali. Všetko to boli milí a ochotní ľudia. Prežili sme spoločenstvo modlitby, meditácií, spoločných spevov pri sviečkach, rozhovoroch. A veľa zvláštneho pokoja. Ticha. Na stretnutie s bratom Rogerom do domu, kde dievčatá smú ísť len výnimočne, na Veľkú noc, sme išli so zvláštnym pocitom. Vybavuje sa mi miestnosť, kde bol v strede veľký stôl, na ňom kytica a osvetľovali ju len pozapáľované sviečky. Sedeli sme v tichu a v tichu popíjali čokoládu, ktorú podávali kórejci a černosi. Asi po štvrtí hodine prišiel brat Roger. Muž so zvláštnym úsmevom, trochu pripomínajúci pápeža Jána Pavla II. Sadol si k nám a na otázku, „kde

máme nájsť zdroj dôvery“ odpovedal asi takto: Každý človek, celé ľudské pokolenie hľadá v živote niečo a nakoniec zistí, že jedine Boh mu dáva istotu vo všetkom. Potom sme sa spoločne pomodlili a tak ako nenápadne prišiel, tak aj v tichu odišiel. S bratom Rogerom som sa stretla ešte viackrát. Hneď v tom istom roku na TAIZÉ stretnutí v Prahe, potom vo Wroclavi, Budapešti. Každé stretnutie bolo iné, zvláštne. Tí, ktorí tam boli, vedia. Dnes cítim radosť a vďaku, že som mohla poznať tohoto výnimočného človeka. Človeka, ktorý v tejto dobe rozdal veľa pokoja a ktorému išlo o zjednotenie všetkých ľudí na zemi.

H. T.

Pochvala

Slzy sa mi tlačili do očí pri počúvaní rozprávania jednej pani v rozhlasovej relácii, venovanej radosťam a starostiam manželstva. Po opise ich päťdesiatročného spoluzitia s manželom, ktorý nedávno zomrel, pani povedala – veľmi banujem, že som ho za celý život málo chválila.

Jej živote je teraz veľká medzera, veľmi jej chýba spriaznená duša i oponent, s ktorým vedela hľadať a nachádzať riešenia

problémov. Zarazilo ma vyjadrenie – málo chválila manžela. Ako to je u nás? Som chválená alebo ja chválim? Nebojím alebo nehanbím sa pochváliť manžela, deti?

Čo je to vlastne pochvala?

Je to slovko uznania smerované niekomu inému, je to slovko ocenenia niekoho snahy, je to vlastne úcta jedného voči druhému. Pochvala v manželskom spoluzití je príkladom pre ďalší život našich detí, je im vzorom. Keď deti vidia, že rodičia sa navzájom pochvália za vykonanú prácu, za všedné úkony sa pobožkajú či pritúlia – berú si do života vzor – tak to má byť. Veď pochvala je vlastne povzbudenie nášho sebavedomia.

Poteší, povzbudí, dodá viacej chuti do života, do práce. Nie chvála nekritická, chvála slepá, stačí pochváliť jemne, trefne.

Tak ako úsmev, tak i pochopenie toho druhého, vcítenie sa do jeho duše, ocenenie jeho snahy nestojí veľa. Stačí len malá pochvala vyslovená úprimne, zo srdca tomu, kto si ju zaslúži. Či je mladý alebo starý.

Nebojte sa pochváliť včas, aby sme nemuseli banovať, keď už bude neskoro.

Veď každý z nás si zaslúži, hoci i maličkú, pochvalu!

Anka Oravcová

Naše korene XII

Vavrinec Bartonek, učiteľ, organista, hudobník

„Jako sa dietky na príchod svojho milovaného otca tešia, tak to bolo aj v Suchej, keď pred nedávnym časom ten chýr prišiel, že Jeho kniežacia Svätosť, najdôst. pán prímaš do dekanského okresu smolenického, kde od roku 1861 birmovky nebolo, túto sviatosť udelovať príjde a síce 6. októbra v Smolenickom a 7. októbra v Suchej, kde skoro od 27 rokov birmovky nebolo.

Aby sa táto vzácna a zriedkavá slávnosť tak odhaviť mohla, jakožto velebnosť a posvätnosť jej požaduje, pričínal sa pán farár k tomu, aby potrebná už započatá oprávka chrámu, vyličenie a vymalovanie jeho v čas dokonané bolo. Jeho Osvietenosť pán gróf Ján Pálffy ale, jakožto gruntovní pán a patrón, dal zase všetko opatrit' a staral sa aj sám osobne o to, aby všetko potrebné k ozdobeniu chrámu a k uctivejšiemu privítaniu tak vzácneho hosťa opatrené a pripravené bolo...

Vavrinec Bartonek, učiteľ a organista suchanský“

Kto to bol Vavrinec Bartonek?

Bol to učiteľ, organista, hudobný skladateľ a zberateľ ľudových piesní z okolia Trnavy a Bratislavy. Bol profesorom fyziky v Budapešti. V Suchej prevzal školu po Dominikovi Sládekovovi okolo r. 1851 a pôsobil v nej do roku 1870, kedy odišiel ako organista k jezuitom do Trnavy. V tom čase sa v Suchej stavala nová škola - tehlová budova, krytá škrydľou. Mala dve učebne, byt pre správcu školy, kuchyňu, komoru, pivnicu, miestnosť pre druhého učiteľa. Materiál poskytol gróf Ján Pálffy. Stavby bola dokončená v r. 1865 a učilo sa v nej 198 žiakov. Ján Pálffy dal postaviť aj pivovar. V Suchej vtedy pôsobil aj spevácky zbor, pre ktorý Bartonek skladal piesne. Napísal Slovenské spevy z okolia Trnavského.

Obsahuje 65 piesní zozbieraných pred rokom 1890, uložených v Matici slovenskej v Halašovej pozostalosti. Viedol pravdepodobne aj ochotnícke divadlo. Jeho manželka sa volala Mária, rodená Svrčeková. Vychovali spolu sedem detí. Uršulu, nar. 19. októbra 1854, Štefana, nar. 20. augusta 1856, Leopolda, nar. 12. marca 1858, Rosinu, nar. 31. marca 1859, Máriu, nar. 19. januára 1863, Helenu, nar. 15. marca 1865 a Amáliu, nar. 3. mája 1867. (matrika, Okresný archív, Trnava). Škoda, že máme o ňom málo informácií. Z jeho listu, ktorý sa zachoval v Matici slovenskej sa však nabadúce veľa dozvieme o už spomínanej birmovke v Suchej pred viac ako sto rokmi.

Gabriela Spustová

Ahojte škôlkari, školáci

Mravček Zvedavček plače, že sa s ním nikto nechce hrať. Preto sme mu sľúbili, že od budúceho čísla mu určite pošlete svoje obrázky s náboženskou tematikou, ktoré sami nakreslíte. My ich dáme do nášho časopisu, tam, kde na to čaká. Nenechajte ho dlho čakať,

aby nebol stále smutný. Svoje obrázky, ale i príspevky môžete vložiť do schránky na Duchovné ozveny v kostole v Suchej nad Parnou. Nezapudnite pripísať svoje meno, bez neho by sme príspevkov nemohli uverejniť.

Modlitba za školy

„Pane, ty si povedal, že kto ťa vyzná pred ľuďmi, toho aj ty vyznáš pred Nebeským Otcem. Prosíme ťa o požehnanie pre žiakov a učiteľov našej školy. Urob nás Svetlom, ktoré bude medzi nimi svedčiť o svojej добрote a láske.

Amen“

Na celom Slovensku sa práve rozbieha na všetkých školách modlitba za evanjelizáciu svojho školského prostredia. Bude prebiehať na všetkých typoch a stupňoch škôl. Všetci, ktorým kresťanské hodnoty nie sú ľahostajné sa budú modliť túto modlitbu a tak žiaci a študenti na celom Slovensku

Zmeň sa

Brodím sa smutným životom
predo mnou stojí starý strom
má hlboké staré jazvy,
ten čo mu ich spravil,
ako chceš ho nazvi.

Život smutný, plný bolesti,
už Ťa bolia z toho kosti.
To sa stáva, keď nevieš čo od zlosti
nevieš si to vôbec vážiť,
tak povedz, ako sa tu dá žiť!

Človek je netvor, ktorý stále ničí,
na žiadnej skaze sa nepoučí,
nevie si povedať, už dost'
a stále rozvíja len svoju zlosť.

Stále iba ubližuje,
všetkých iba ponižuje,
nechce chápať význam dobra,
chce sa rovnať sile obra.

Kam pozrieš, všade samá skaza,
tak zmeň sa, nech opäť vládne krása.
Keď vidím lietať orla po oblohe,
vnímam pri tom krásy mnohé.
Náš svet si treba vážiť,
a v pokoji si s ním žiť.
No tak prestaň a zmeň sa,
ukáž, že v tebe kúsok dobra je,
neváhaj, vykroč a preber sa,
nech každý sa na teba usmeje.

Martin Malovec

vytvorí modlitbovú reťaz, ktorá nás všetkých prepojí. V Advente budete možno stretať žiakov a študentov so žltou stužkou, farbou Svetla. Budú to tí, ktorí sa chcú modliť za dobrú vec. Vec našej našej komunikácie s Bohom a ľuďmi.

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na október

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá – utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. októbra – 1. sobota v mesiaci

7.30 – Suchá

2. októbra – 27. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

7. októbra – 1. piatok v mesiaci

18.00 - Suchá

9. októbra – 28. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

16. októbra – 29. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

23. októbra – 30. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

30. októbra – 29. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

zmena letného času na zimný čas

september v našej farnosti

Zosnulí:

+ 3. 9., Mária Černá, Suchá, 84.r.

+19. 9., Mária Hečková, Suchá, 79.r.

Sviatosť manželstva uzavreli:

27.8. Jozef Šimončič a Anežka Chlebková

10.9. Štefan Benci a Zuzana Bednáriková

Pokrstení:

* 27. 4.2005, Matteo Cappa Biancka, Suchá

* 21. 7.2005, Simona Burianová, Suchá

* 5. 8.2005, Ján Popovič, Suchá

Farský mesačník **DUCHOVNÉ OZVENY**

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá

nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor

S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa

3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

Október 2005

Cezročné obdobie

So 1 Terézia z Lisieux, panna, učiteľka Cirkvi

Ne 2 **27. nedeľa v cezročnom období**

Po 3 Maximilián

Ut 4 František Assiský

St 5 Placidus, rehoľník

Št 6 Bruno, kňaz

Pi 7 Ružencová Panna Mária

So 8 Pelágia

Ne 9 **28. nedeľa v cezročnom období**

Po 10 František Borgiáš

Ut 11 bl. Ján XXIII., pápež

St 12 Maximilián, biskup

Št 13 Koloman

Pi 14 Kalixt I., pápež, mučeník

So 15 Terézia z Avily, panna, učiteľka Cirkvi

Ne 16 **29. nedeľa v cezročnom období**

Po 17 Ignác Antiochijský, biskup, mučeník

Ut 18 Lukáš, evanjelista

St 19 Ján de Brébeuf, Izák Jogues a spol. muč.

Št 20 Vendelín

Pi 21 Hilarion

So 22 Salome

Ne 23 **30. nedeľa v cezročnom období**

Po 24 Anton Mária Claret, biskup

Ut 25 Chryzant a Dária, mučeníci

St 26 Evarist, pápež, mučeník

Št 27 Sabína

Pi 28 Šimon a Júda, apoštoli

So 29 Felicián, mučeník

Ne 30 **31. nedeľa v cezročnom období**

Po 31 Wolfgang, biskup

Výročia, významné cirkevné akcie

13.10.

biskupská vysviacka Mons. Ján Bukovský, (1990), bývalý apoštolský nuncius v Moskve, emeritný arcibiskup v Mödlingu (Rakúsko), Rím

16.10.

výročie zvolenia pápeža Jána Pavla II. (1978)

22.10.

výročie slávnostného začiatku pastierskej služby Jána Pavla II. (1978)

23.10.

zbierka na misie